

Елисавета Багряна

Късна есен

Витоша е до полите скрита
в непрозирен сивобял воал.
Не искри извитото Копито,
нито се белее Камен дял.

Развилня се вятър октомврийски,
загъка земята жълт килим,
припълзяха облаците тихо.
От комините заблика дим.

Алената ябълка, обрана,
рони и последните листа.
По пътеката от тях застлана,
се разхожда вкъщи есента.

Тази нощ пламтящите гергини
порази прибързала слана
и в посърналата изведнъж градина
сякаш угасиха светлина.

Къщата капациите затвори,
както хлопват се очи за сън.
Хлопна се и портата на двора –
някой тръгна в тъмнината вълн.

Някой по пътеката заслиза
към града, потрепващ в светлини,
за да бъде с хората по-близо,
с техните – да слее своите дни.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: <http://www.cs.columbia.edu/~radev/faq/poetry/poetry-server.cgi?bage201.poe>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12011>]